

самъ-натамъ, оставиха работата си, отидоха къмъ вратата, снишиха се въ дълбокъ поклонъ.

Деспотъ Славъ влѣзе, облѣченъ въ дълга туника отъ синъ атлазъ, поржбена съ меки, кафяви кожи, даде знакъ на момичетата да се прибератъ, тѣ се поклониха още веднѣжъ и тихо притвориха вратата задъ себе си. Мабилъ дѣо Монморанси направи лекъ реверансъ и пожела лека нощъ. При сбогуването си съ Изабелъ дветѣ приятелки дълго останаха прегърнати, като задържаха съ мѣка сълзитѣ си.

Славъ се обърна къмъ камината. Сърдцето му рипна чакъ до гърлото. Какво дирѣше тамъ Мавруда? Морѣ ли му се присънваше? На яве ли бѣлуваше?

— Кой те пусна тука? — изсѣска презъ зѣби деспотътъ и лицето му цѣло пламна отъ гнѣвъ.

— Госпожа Тамара ме избра за прислужничка на деспината — отвърна момата и впи въ него дързъкъ взоръ.

— Веднага да се махашъ и повече да не те виждамъ! — извика почти високо Славъ, едва сдържайки възмущението и яростта си. Ала веднага се овладѣ. Изабелъ се бѣ извърнала и го гледаше съ удивление и любопитство. Тя подаде малкия си кракъ на Мавруда, която почна да разкопчава искрящитѣ пулове на обувката. Мабилъ тихо бѣ изчезнала.

Деспотъ Алексей Славъ прехана устни и отиде къмъ прозороца. Скръсти рѣце на гърба си, загледанъ въ снѣжинкитѣ, които леко прехвърчаха край дебелия зелено стѣкло.

Отъ далече, едва чуто долиташе звука на сватбенитѣ пѣсни.

17.

Настана жестока зима.

Паднаха снѣгове дебели до четири-петъ лакти, виелици и ледени вѣтрове прогониха всичко живо отъ друмове и пѣтеки. Всѣки се скри въ селището си, край лумналитѣ огньове, залости яко портитѣ, прибра челядта си. Изъ снѣжнитѣ равнини се явиха настървени глутници вълци, които слизаха чакъ до двороветѣ на кѣшитѣ, дори